

tære Sager. Det er af en saadan Betydning, at Lovforslaget alene ved Vedtagelsen af dette Afsnit, som det foreligger fra Regeringens Haand, betegner et betydeligt Fremskridt, som man fra demokratisk Side skulde være meget betænkelig ved ikke at tage imod. Hovedbestemmelserne i de Ændringsforslag, vi stille, ere dem, der vedrøre denne Appelret. Saaledes som Forslaget forelaa fra Ministerens Side, skulde Appelretten, Overkrigsretten, der skal bestaa af 7 Medlemmer, tælle 4 militære og 3 juridiske Medlemmer, nemlig 4 Officerer, 2 af Højesterets tilfornedne og Generalauditøren. Det har været Udvalgets Ønske at lempe saaledes paa denne Sammensætning, at det militære Element ikke kom i Overvægt. Vi have derfor foreslaaet, at Retten skal sammensættes af 3 Officerer, 3 af Højesterets eller den københavnske Landsoverrets tilfornedne og Generalauditøren. Man vil se, at der saa er 3 rent militære Medlemmer, 3 rent civile Medlemmer og Generalauditøren, som man med en vis Ret kan kalde civil-militær, men som er Jurist og antages overvejende, i alt Fald i tilstrækkelig Grad, at ville kunne hævde de juridiske og mere civile Synspunkter. Denne lille Forskydning indenfor Overkrigsrettens Sammensætning er altsaa Hovedpunktet. Men saa have vi føjet til, at de 3 civile Dommere kunne tages af Højesterets eller af den københavnske Landsoverrets tilfornedne. Dette er egentlig en Nødhjælp. Vi erkende nemlig, at det vilde være ønskeligt, om alle de civile Dommere vare Medlemmer af Højesteret, men tillige, at man neppe kan stille saa store Krav til Højesterets Arbejdssevne, at man kunde være sikker paa i den at finde 3 Mænd, som foruden deres store, byrdefulde og ansvarsfulde Hverv som Dommere i Højesteret kunde og vilde paatage sig det at være Medlemmer af Overkrigsretten. Derfor have vi foreslaaet Udtrykket: „3 af Højesterets eller den københavnske Landsoverrets tilfornedne“. Vi have ikke taget Kriminal- og Politiretten med, fordi vi mente, det skulde være en overordnet Ret, der afgav disse Dommere, og det er vort Ønske, at Regeringen i det Omfang, hvori det til enhver Tid maatte være muligt, maatte vælge Rettens Medlemmer indenfor Højesteret.

Den samme Tanke, at vi ikke ønske, at det militære Element skal være i født Overvægt indenfor Overkrigsretten, har fundet Udtryk i et andet Ændringsforslag, vi have stillet om, at Forsædet i Overkrigsretten føres af det Medlem af Retten,

hvem Kongen dertil udnævner. I Lovforslaget hedder det, at den øverste af Officererne skal være Formand. Vi mene altsaa, at det bør være saaledes, at den Mand, være sig Militær eller Jurist, der, naar Hensyn tages til alle Sider, skønnes at være den, der er bedst skikket til at have dette Hverv, skal kunne udnævnes dertil af Kongen.

Ved Siden af, at vi ændre lidt paa Overkrigsrettens Sammensætning, ønske vi ogsaa at fastslaa, at Rettens Medlemmer skulde udnævnes paa et i Loven fastsat Aaremaal, der her er fastsat til 4 Aar. Det hedder, at „Officererne og Retternes tilfornedne udnævnes til Medlemmer af Overkrigsretten eller Udfyldningsmænd for disse for et Tidsrum af 4 Aar“, og saa tilføjes der: „De ere uafsættelige i det Tidsrum, for hvilket de ere udnævnte, og fratræde ikke, fordi de afskediges fra deres Embede. Den, der fratræder, kan udnævnes paa ny“. Der er en Del af Fler-tallets Medlemmer, der anse det for det principielt rigtige, at Medlemmerne af den militære Højesteret udnævnes ligesom Medlemmerne af Højesteret for Livstid, hvad dog ikke kunde udelukke, at man fastsatte en Aldersgrænse for dem. Men vi beskæftige os jo her med en midlertidig Lov, der formodentlig ikke skal gælde i alt for mange Aar, og ved en saadan Lov at fastsætte en Række ny, for Livstid udnævnte Embedsmænd kunde have sine praktiske Betænkeligheder. Vi have da ment, at det under Hensyn til, at det er en midlertidig Lov, kunde forsvares, at de udnævnes for Tid. Vi forudsætte ganske vist, at Regelen vil blive, at saa længe de ere i Stillingen henholdsvis som Dommere og tjenestgørende Officerer, ville de blive udnævnte paa ny, naar de træde fra, for saa vidt ikke ganske særlige Hensyn skulde gøre sig gældende. Dette, at de Mænd, der komme til at sidde som Medlemmer af denne Ret, og som faa et ret byrdefuldt Arbejde — nu tænker jeg særlig paa Juristerne — med, ved Siden af deres almindelige Jura, at skulle sætte sig ind i den særlige militære Jura, faa Lov til at gøre deres Kundskaber frugtbringende for Retsplejen i saa lang Tid, som Vorherre under dem Helsen og Kræfter dertil, anser jeg for ubetinget det heldigste, og jeg tror ogsaa, at det vil blive det praktiske Resultat af det, der her er fremsat i Lovforslaget.

Saa have vi en lille Bestemmelse, der knytter sig dertil, og det er, at der af Højesterets eller Landsoverrettens tilfor-